

Obávaný rytíř

Kathryn Le Veque

„Kdo je ta žena?“ zeptal se Apollo zdánlivě nenuceně. Rytíři stále vyčkávali na návrat svého pána. Jídlo již bylo přichystané a oni společně hodovali a konverzovali na nejrůznější témata, přestože s důležitými záležitostmi museli počkat na de Velta. Apollova otázka vrtala hlavou každému z nich.

„Lady z Pelinomu,“ vysvětlil Amadeo. „Její otec byl správcem území. Poslali jsme jej na Foulburn.“

„Vy jste ho nezabili?“

„Ne.“

Po tomto sdělení si Apollo se zbylými muži u stolu vyměnil významný pohled. „A co tady stále pohledává ona?“

„Na to se musíš zeptat de Velta.“

Nešlo jim to na rozum. Kdykoliv dobyli jakoukoliv pevnost, ženy a děti šly obvykle na popravu jako první. Podle Jaxe šlo o základní pravidlo dobývání. Ani na jednom z šesti hradů podél velšských hranic by návštěvník na ženu nenarazil. Zdálo se, že de Velt na Pelinomu zavedl zcela jiná pravidla.

„Nejspíš mu zahřívá lože,“ pravil Atreus. Byl to moudrý postarší muž, jenž znal Jaxe téměř od narození a jako málokdo si k němu dovolil být zcela upřímný. „Jiná možnost není.“

„Má na starosti místní pokladnu,“ poznamenal Amadeo a zamlaskal nad trpkým vínem. „Víc vyzradit nesmím.“

„Na hradě je sedm ženských,“ ozval se s plnou pusou Caelen.

Několik rytířů překvapením vyvalilo oči. „Sedm?“ zopakoval Atreus nevěřičně. „Co s nimi de Velt zamýšlí?“

„Uhranula jej.“

Do jednoho se obrátili na Henleyho, usazeného na konci stolu, jenž si tou dobou dopřával již třetí pohár vína. Neboť nevěděl, co si s nenadálou pozorností počít, bezradně se podíval na Amadea a rozhodil rukama.

„Nemám pravdu? Na mou duši jej začarovala. Místo toho, aby se soustředil na další cíl, myslí jenom na ni. Jen co uroní slzičku, on se kvůli ní může přetrhnout. Víte, proč je na hradě sedm žen? Protože jej o to požádala. Plakala a prosila, aby jim neublížoval. A hle! Ženy jsou v teple a suchu.“

Zpráva spolustolovnický zaskočila. Amadeo se obezřetně rozhlédl kolem sebe, aby zjistil, jaký názor na situaci generálové zaujali. Přestože byl Jaxovi oddaný a cítil potřebu jej chránit, v tomto s ním nesouhlasil.

„Je naším vůdcem,“ připomněl ostatním. „Smí činit, jak se mu líbí. Pokud si chce na hradě udržovat ženy, ať je tomu tak. Nemáme právo jeho skutky zpochybňovat. Bůh je mi svědkem, že já rozhodně nebudu.“

„Porušuje pravidla, jež sám zavedl,“ promluvil další generál jménem Ares. Byl nejsvéhlavějším ze všech rytířů a svým hlasitým projevem mnohdy velmi riskoval. „Nařizuje nám, abychom se nejdříve ze všeho zbavili slabých, avšak sám heslo porušuje.“

„Je naším vůdcem,“ zopakoval Amadeo hlasitěji. „Pokud si s ním troufáš nesouhlasit, jen do toho.“

Ares by se k něčemu takovému neodvážil. Jen hlupák by si dovolil proti Jaxovi cokoliv namítat. Henley však právě dopil čtvrtou číši a jazyk se mu nebezpečně rozvázal.

„Pelinomu vládne ta ženská, nikoliv de Velt,“ zabručel. „Udělal by pro ni cokoliv. Proč si myslíte, že sňal z kůlu mrtvého nepřítele? Protože jej o to požádala. Poprosila jej, aby ho pohřbil s jeho dítětem. A on tak učinil.“

Generálové užasle hleděli jeden na druhého. Copak jej skutečně držela v hrsti? Člověk by řekl, že je proti podobným lstím zcela imunní. Bylo to podivné. Amadeo dál zatvrzele stál na jeho straně.

„Znovu říkám – pokud chceš být prvním, kdo zpochybňuje jeho kroky, klidně si posluž.“

„Je to čarodějnice. A čarodějnice musí být popraveny,“ zamumlal Henley.

„Jen se jí dotkni, a de Velt tě stáhne z kůže,“ prohlásil Amadeo jízlivě. „Je nedotknutelná.“

„Je to čarodějnice,“ zopakoval Henley a vyprázdnil další pohár. „Kolik pevností jsme získali? Kolik bitev jsme vyhráli? De Velt je ztělesněným ďáblem a zničí každého, kdo se mu postaví do cesty. Slíbil nám bohatství, o jakém se nám ani nesnilo. Pro každého hrad a kapsy plné zlatáků. Jenže jaká je skutečnost? Na Pelinomu zakopl o rozkošnou dívčinu a zcela přišel o rozum. Jeho vůle je ztracená. A jenom ona je za to vinna.“

Amadeo sledoval, jak se zarostlý muž zcela přestal kontrolovat. „Kdybych byl sebou,“ pronesl pomalu, „dával bych si pozor na jazyk. Jax de Velt je stále stejný. Jestli tě uslyší, sám poznáš, že na jeho síle a odhodlání se nic nezměnilo. Zabije tě.“

Henley si odrkl a opětovně si dolil vína. „Víš, že mluvím pravdu, Amadeo. Všiml sis, jak se na ni dívá? Ta ženská jej oslabuje jako choroba. Pokud chceme dosáhnout, co nám Jax přislíbil, musíme se jí zbavit.“

Opilý Henley si Jaxova příchodu nevšiml. Obr se držel ve stínu a pomalým krokem mířil ke stolu. Poslední věty jeho uším neunikly, a ačkoliv jej probírané téma nepřekvapilo, jeho vyústění ho vytočilo doběla. Když Amadeo a pár dalších generálů Jaxe zpozorovalo, bylo již příliš pozdě na to Henleyho varovat.

„Udělám, co je potřeba,“ Henley udeřil pěstí do stolu. „Všichni mi nakonec poděkujete. Je to čarodějnice a zbavuje Jaxe odhodlání. Není tím, kým býval. Ta ženská si jej zcela podmanila. Oslabuje ho, a proto musí být zničena!“

Za Henleyem se přikradl stín tmavý jako sama noc. Muž úlekem vyskočil ze židle, nato rázem ztuhl, nahrbil se a ústa otevřel do tichého výkřiku. Jakmile Jaxův obličej osvítilo světlo svíček, vrazil nebožákovi dýku hluboko do hrudi. Ostří nasměroval směrem vzhůru, aby zasáhl co nejvíce životně důležitých orgánů.

Přestože se Henley svíjel ve smrtelné agonii, nevydal ze sebe ani hlásku. Jax jej popadl za vlasy a odhodil ho na zem. Rytířovo bezvládné a krvácející tělo již Jaxovi nestálo za ohlédnutí. Pozornost věnoval zbylému osazenstvu a v očích se mu nebezpečně blýskalo.

„Je zde někdo, kdo smýšlí stejně jako Henley?“ zeptal se klidně. „Přistupte a vzneste svůj názor. Rád vás vyslechnu.“

Amadeo bez hnutí hleděl na svého pána. Jeho jednání jej ani v nejmenším nepřekvapilo, podobné scéně byl svědkem již nesčetněkrát. Jax de Velt se nezdráhal ničeho, proto jej nebylo vhodné provokovat. Bez mrknutí oka by je do jednoho zabil.

„Nemluvil za nikoho z nás, můj pane,“ pravil odhodlaně. „Byl opilý. Muži v opilosti vykládají spoustu nesmyslů.“

Jax se k němu přitočil. „Ve víně je pravda.“

Amadeo zavrtěl hlavou. „Nemluvil za nikoho z nás. Avšak lhal bych, kdybych nepřiznal, že nás zajímá, proč jsou ženy na hradě stále naživu, když jsi nic takového předtím nedopustil. To se nám nesmíš divit.“

Jax díky zastrčil za kroužkovou vestu. „Své činy nemusím před nikým obhajovat.“

„Ne, to nemusíš.“

Jax obešel stůl jako prozíravý kocour. Přestože generálům důvěřoval, měl se na pozoru. Pochyboval, že by se proti němu spikli, na druhou stranu měl silný pud sebezáchovy a od přírody byl velmi podezřívavý.

„Vysvětlím vám situaci, aby nedošlo k dalšímu nedorozumění,“ řekl a nabídl si pohár vína. „Lady z Pelinomu zde splňuje konkrétní účel. Hrad je velmi bohatý a ona se dobře vyzná v jeho administraci. Přípravuje vše potřebné pro blížící se sklizeň, jež do našich pokladen přinese značný obnos peněz. Co se týče ostatních žen, vzaly na sebe úkoly mužských, již skončili v zemi nebo utekli. Bez jejich pomoci by hrad nefungoval, v tuto chvíli proto zaujímají důležité role. To se sice může každým dnem změnit, nyní se však bez nich neobejdeme. Je to jasné?“

Většina mužů přikývla. Ostatní pouze sklopili zrak k vínu. Jax si je prohlížel se směsí podezření a uspokojení. S potlačováním rebelií měl zkušenost, nikdy však nebyla příčinou žena. Zároveň si uvědomil, že zaujal daleko defenzivnější postoj než kdy dřív. Bylo to proto, že zčásti s muži souhlasil. Skutečně nad ním držela moc.

„Učiním poslední prohlášení a pak se k tomu již nebudu vracet,“ pokračoval. „Jak nakládám s lady Kellington, je jen má věc. Vás se to netýká a taktéž se nemusíte obávat, že by došlo k jakémukoliv ohrožení našich plánů. Stále platí, že ovládneme území mezi Berwickem a Kelsem. Budeme postupovat stejně jako ve Walesu. Podmaníme si hrady, obklíčíme cesty a od každého obchodníka, jenž překročí hranice, si vyžádáme tučné mýtné. Přivlastníme

si půdu, uvalíme daně na venkovany a vytvoříme si vlastní království. Bez ohledu na mé plány s lady Kellington, na tomto se nic nezmění. Je to jasné?”

Nyní přikývli všichni. Všichni až na Amadea. Generálové od velšských hranic nebyli tolik znalí věci jako on nebo Caelen s Michaellem, takže Jaxova pozornost směřovala především na ně.

„Rozumíme, pane,“ pravil Amadeo rozvážně. „Ty však musíš pochopit, že muži znervózní, jakmile se události vychýlí z normy. Nikdy předtím ses ničím jiným než svými zájmy nezabýval. Jsme jen obyčejně zmatení.“

Amadeo dovedl Jaxe upokojit. Dokázal ho odhadnout a předejít případnému výbuchu zlosti. Jax o jeho nadání věděl a jen nerad sebou nechal manipulovat. Poté, co si přítomné prohlédl, rozhodl se, že k nim bude naprosto upřímný. Zvěsti již žily vlastním životem a on tomu musel učinit přítrž. V opačném případě by ohrozily vše, na čem tak tvrdě pracoval. Před svými pobočníky neměl v minulosti žádná tajemství, a nyní s tím nehodlal začínat. Čím dříve se situace vyjasní, tím lépe pro všechny.

„Pokud jde o lady Kellington, měli byste vědět ještě jedno,“ řekl a každého si přísně změřil. „Chci se s ní oženit. Každý muž musí mít své dědice a já se rozhodl, že matkou mých synů bude právě ona. Proto k ní budete chovat stejný respekt jako ke mně. A ještě větší. Pokud jí někdo jen zkriví vlásek, osobně si to s ním vyřídím. Uvědomte o tom své vojáky.“

Výrok vzbudil značné pozdvižení. Atreus si s Amadeem vyměnil udivený pohled.

„Ale...“ Atreus se snažil o ohleduplný tón. „Jsi válečník, můj starý příteli. Na jednom místě setrváš jen krátce, choťi tudíž nezajistíš stabilitu, kterou tak nutně potřebuje. A je vyloučené, aby se s námi vydala na naši pouť. V minulosti ses o to již jednou pokoušel a neuspěl jsi. Copak ses nad tím nezamyslel?“

Jax si Atreuse ze svých mužů vážil nejvíce. Vzhlížel k němu jako ke staršímu bratrovi. Kdyby mu stejnou otázku položil kdokoliv jiný, vyletěl by z kůže. Od Atreuse však poznámku přijal s pokorou.

„Nad tím se zamyslíš později,“ odpověděl. „Přesto vězte, že ta žena nemá žádný vliv na můj úsudek, ctižádost ani myšlení. Jsem stále tím stejným Ajaxem de Veltem.“

Neměl k tématu co dodat. Bojoval s nimi bok po boku již spoustu let. Byli tvrdí jako ocel, silní a oddaní. Těchto vzácných vlastností si náležitě cenil. Naposledy se rozhlédl kolem dubového stolu, až mu zrak padl na mapu nakreslenou na starém pergamentu.

„A nyní,“ obrátil list a zcela přehlížel Henleyho chladnoucí mrtvolu, kterou Atreus popadl za zápěstí a odvedl ze síně. „Již jsme si zabrali veliký hrad Norham a k tomu máme Pelinom. Další na řadě je hrad Bílé skalisko poblíž Kelsa a k němu bych rovnou přidal Caerleon. Je sice malý, ale byla by z něj výborná základna. Jakmile si podrobíme Bílé skalisko, mám v úmyslu poslat Amadea do Norhamu, aby zahájil opevnění. Jedná se totiž o rozlehlé území a pro naše plány je naprosto nezbytný. Caelen si vezme Bílé skalisko a Michael Caerleon. Dotazy?“

„A Pelinom?“ zeptal se Amadeo.

Jax nakřčil čelo. „Měl patřit Henleymu, to již neplatí. Prozatím si jej nechám ve svém vlastnictví.“

Jeho rozhodnutí generály nezaskočilo. Nikdo proti němu nevznesl jediný argument a místo toho se shlukli blíže, aby naslouchali plánům mocného Ajaxe de Velta.

Kellington Jaxe toho večera ani následující den již nezahlédl. Zůstala v komnatě, jak si přál, a společně s Matildou a Lavaine si krátila čas šitím a hraním vrhcábů, jež jí otec přivezl ze Španělska.

Kellington hned zkraje večera pověděla Lavaine o rozhovoru s Jaxem ohledně jejího chotě a syna. Žena je znovu oplakala, uklidňovalo ji však, že znala jejich osud. Kellington přítelkyni zatajila Jaxovu nabídku k sňatku. Sama tomu stále nemohla uvěřit a netušila, jak by Lavaine zareagovala. Snažila se na to nemyslet.

Zatímco čas ubíhal, Kellington porážela Lavaine ve vrhcábích a Matilda u hořícího krbu dokončovala pro paní šaty, jejichž šitím trávila již několkátý den. Kvalitní vlnu zlaté barvy, jež měla po obvodu spodního okraje vpletené antické symboly, koupily na podzim v Carlisle od obchodníků, kteří ji přivezli až z Irska. Matilda zrovna po obrubě zvonových rukávů a výstříhu soustředěně přišívala veverčí kožešinu.

Lavaine nakonec hra přestala bavit, proto se odebrala k vyšívání složitého obrazce s kolibříky a vřesovcem. Kellington této zálibě neholdovala, zato uměla nádherně hrát na dulcimer. Ležel uložený v pouzdře, a než na něj začala hrát, nejprve jej naladila.

Když se den přehoupł do druhé poloviny, Kellington již nevydržela sedět na místě. Od minulého večera, kdy se Matilda vykradla do kuchyně a při-

nesla ták s jídlem, nic nejedly. Hudební nástroj odložila stranou a vydala se ke dveřím, což vzbudilo všeobecný nesouhlas.

„Nařídil ti, abys zůstala v komnatě,“ řekla Lavaine přísně. „Jenom díky štěstěně dokázala Matilda nepozorovaně vklouznout do kuchyně. Bůhví, co by s tebou ten bezcitný vrah provedl, kdyby tě přistihl.“

„Nic mi neprovede,“ odpověděla Kellington s jistotou. Stála před velkým naleštěným bronzovým zrcadlem a s rukou opřenou o zeď si nazouvala střevíce. „Nemůže nás tu držet bez jídla.“

„Varoval tě přece před těmi krvelačnými rytíři,“ nevzdávala se Lavaine. „Ti netvoří z hradu stále neodjeli. Co se stane, když některého z nich potkáš?“

„Nic se nestane,“ mrkla Kellington na přítelkyni. „Příliš se strachuješ.“

Lavaine se napřímila. „Měla by sis s sebou vzít zbraň. Bůh by ti odpustil, kdybys ji na někoho z nich použila.“

Kellington nápad ihned zavrhla. Lavaine s Matildou bezmocně sledovaly, jak se prohlíží v zrcadle, a vůbec jim nedošlo, že si pro výlet z komnaty zvolila jedny ze svých nejhezčích šatů z rubínově červeného hedvábí s podtóny zlatavé barvy, jež jí otec vloni dovezl z Londýna. Měly velmi přiléhavý živůtek a odvážně hluboký výstřih se zlatou výšivkou. Rukávy dosahovaly až ke kolenům, byly upnuté a od loktů níž se rozšiřovaly do zvonového tvaru. Šaty samy o sobě vypadaly skvostně, Kellington jim však dodávala nezaměnitelný půvab. Vlasy měla spletené do dlouhého copu, jenž jí padal přes rameno jako zlatavý vodopád.

„Za chvíli se vrátím,“ ujistila ženy. „Dveře zavřete na závoru.“

„Ale...!“ zkusila to ještě Lavaine.

Kellington ji pohladila po tváři. „Zavřete na závoru.“

Následně dveře otevřela a vyhlédla na chodbu. Byla prázdná. Tíše vyklouzla ven.

Kellington na Pelinomu strávila celý život a znala každou skulinku. Věděla, že do kuchyně vede pouze jediná cesta kolem síně, proto doufala, že v ní na nikoho nenarazí. Sešla po schodech do druhého patra a nakoukla do protilehlých místností. Nikde nikdo, i když v nich patrně někdo přenocoval. Poté se vydala do prvního patra, v polovině se zarazila a s nastraženými ušima poslouchala. Nezaslechla jediný krok.

Sluneční sál na dohled nikdo neobýval, pouze lehký větřík od západu si pohrával se závěsy. Přitisknutá ke zdi se opatrně sunula k síni, a když vyhlédla za roh, oddechla si.

Nadzvedla sukni a rychle přeběhla ke schodům vedoucím do kuchyně. Kuchařka ji přivítala výkřikem, rychle však úmysly své paní pochopila a nabrala jí do náruče tolik jídla, kolik zvládla unést.

Vyprávěla, že celou noc mužům servírovala nejrůznější pokrmy i víno, následkem čehož se jejich zásoby významně ztenčily. K tomu se jí dvě pomocnice, jež měla většinou po ruce, někam ztratily a ona je od včerejšího večera neviděla. Jelikož nezbyl nikdo, kdo by porážel dobytek, sbíral vejce, škubal slepice a dělal desatero dalších povinností, spížírna pomalu zela prázdnotou.

Kellington, vystavená dalšímu problému, pozorně poslouchala a slíbila, že se o to postará. Nejdříve ze všeho se však musela s ukořistěným jídlem vrátit do komnaty, proto kuchařce poděkovala a vyběhla zpátky nahoru.

Na posledním schodu se zastavila, aby se přesvědčila, že síň je stále prázdná. Nikoho nezahlédla, dokonce i krb byl dávno vyhaslý. Rozběhla se kupředu, napůl cesty místností se však nečekaně rozrazily dveře a prostor zaplnily zvučné hlasy. Polekaně se rozhlédla, schody do druhého patra měla daleko. Než se nadála, několik cizích mužů napochodovalo do síně. Za nimi následovaly známé tváře Amadea a Caelena. Skupinu uzavíral Jax, jenž vyděšenou dívku očima našel téměř okamžitě.

Jeho pohled spaloval jako žár. Se srdcem v krku se odhodlala k jediné možné akci. Provedla svižné pukrle a proběhla kolem mužů takovou rychlostí, jako kdyby na tom závisel její život.

Než doběhla ke schodišti, Jax ji popadl za ruku.

„Co tady děláš?“ sykl tiše. „Měla jsi zůstat v komnatě.“

V pevném sevření svedla jen vyčítavě nadzvednout obočí. „Zašla jsem do kuchyně pro jídlo. Nechceš snad, abychom umřely hladu.“

Nejbližší rytíři odpověď zaslechli, ale nedali na sobě nic znát. Nakonec se postupně odebrali do síně a Jaxe s Kellington nechali o samotě. Ani jeden z dvojice si toho však nevšiml, měli oči jenom jeden pro druhého.

„Tak dobře,“ přikývl Jax po chvíli a vychutnával si rozkošnou tvář, jež mu celý den scházela. „Vezmi si jídlo a vrať se nahoru.“

Zdálo se, že ho porušení příkazu nerozzlobilo, Kellington proto využila situace.

„Strašně se tam nahoře nudím,“ ztišila hlas. „A přitom mám kolem hradu práce až nad hlavu. Věděl jsi, že ve spíži kvapem ubývají zásoby? A mně zbývá jen pár dnů na to, abych přemluvila dobrovolníky k otrhání merunek a třešní, protože v opačném případě plody na stromech shnijí. Nemohu dál nečině sedět. Nechal sis mne zde z nějakého důvodu, přesto mi bráníš plnit neodkladné povinnosti.“

Zhluboka se nadechl a dopřál si čas na rozmyšlenou. Nikdy nezpochyboval vlastní požadavky nebo příkazy, jenže nyní jí musel dát za pravdu. „Souhlasím. Myslel jsem především na tvou bezpečnost.“

„Umím se o sebe postarat. Dovol mi alespoň volný pohyb po věži, abych se mohla vrátit ke svým úkolům.“

Jax se ohlédl na generály v síni a chytl ji za loket. „Pojď se mnou.“

„Kam?“

„Jen pojď.“

Nechala se zavést k dubovému stolu, nad nímž se sklánělo deset hrozi- vých mužů. Jakmile se k nim přiblížila, neblaze si ji začali měřit. Jax ji za- vedl přímo do spárů obrněných a ozbrojených netvorů.

„Toto je lady Kellington Coleby,“ představil ji důrazně, aby nedošlo k po- chybení. „Je paní Pelinomu a ve věži je jí dána absolutní svoboda!“

Jinými slovy mužům kladl na srdce, že je nedotknutelná a křivý pohled jejím směrem by je mohl stát život. Generálové pochopili, většina z nich Kellington projevila uznání, ostatní na ni beze slova zírali. Dívka se obrátila na Jaxe.

„Smím odejít?“ zašeptala nervózně.

Pustil ji a Kellington se rychlým krokem vrátila ke schodišti. Z těch mužů ji mrazilo. Ve tvářích se jim mísila zvědavost s nesouhlasem, což se jí vůbec nelíbilo.

Naštěstí se mohla vrátit ke svým povinnostem. Jakmile Lavaine a Matildě přinesla jídlo a nasýtila se chlebem a sýrem, vydala se zpátky do slunečního sálu v prvním patře, kde na ni již čekaly záznamové archy. Musela určit, kolik je vzhledem k požadované práci zapotřebí najaté síly. Zhruba po hodino- vém studování zápisků se rozhodla pro padesát mužů. Vypočítala si, kolik by je stálo, kdyby každému denně po dobu čtyř dní vypláceli jednu penci, a částku odečetla od výnosu z prodeje. Tuto činnost milovala, čas při ní utí- kal tak rychle. Číst a psát ji otec naučil v brzkém věku. Většina žen podobné dovednosti neovládala, proto byla svému otci nesmírně vděčná.

Když ji Jax o něco později našel shrbenou nad stolem, brkem pečlivě zapisujíc údaje na pergamen, slunce již pomalu zapadalo. Užival si tu chvíli a sledoval, jak se jí ostré paprsky odrážejí ve vlasech. Vypadala jako anděl. Na hrudi ucítil jemné, docela příjemné mravenčení a lehce se mu podlomila kolena. Podobný pocit nikdy předtím nezažil.

„Na té stoličce trávíš již několik hodin,“ poznamenal, když k ní konečně vykročil. „Zdá se, že máš opravdu hodně práce.“

Zvedla k němu oči a na tváři vykouzila slabý úsměv. Jaxovi se zatočila hlava.

„Zamýšlím se nad sklizní, jež nás čeká v prosinci. Snažím se předpovědět budoucnost.“

Dělil je od sebe jen úzký stůl. Jax se do ní vpíjel očima a Kellington byla překvapená, kolik se za drsným vzhledem skrývá něhy.

„Generálové zítra odjedou zpátky do Walesu,“ oznámil. „Budu rád, když se zúčastníš slavnostní večeře.“

Přestože netušila, proč touží po její přítomnosti, přikývla. „Jak si přeješ.“

Zatvářil se spokojeně a nato se zadíval na popsaný pergament.

„Něco, o čem bych měl vědět?“

Kellington rovněž sklopila zrak k záznamovému archu. Konečky prstů měla zašpiněné od inkoustu, proto odložila brk a barvu otřela do připraveného hadříku.

„Nuže,“ spustila a srovnala si myšlenky. „Ke sklizni meruněk a třešní budeme potřebovat nejméně padesát pomocníků. S denní odměnou v podobě jedné pence jim dohromady zaplatíme čtyři libry.“

„Čtyři libry?“ zopakoval. „To je hodně.“

„Jde o náročnou práci. Musíme jim za ni dobře zaplatit.“

Nelíbilo se mu to, přesto souhlasil. „Dobrá.“ Snažil se rozluštit její písmo. „Kolik na tom utržíme my?“

Pokrčila rameny. „Na trhu lze v lepším případě získat i dvě libry za bušl. Obyčejně se nám podaří prodat až čtyři sta bušlů, v tom případě bychom si za tuto sklizeň přišli až na osm set liber.“

Překvapeně nadzvedl obočí. „Opravdu? To se zdá velmi výnosné.“

„Rozumíš tedy, že je nezbytné se co nejdříve pustit do práce.“

„Zítra vyrazíme do města a ujmeme se toho.“

Spokojeně přikývla. Ulevilo se jí, že chápe důležitost situace. Myslela si, že jejich rozhovor dospěl ke konci, Jax však stále postával na místě a nespouštěl z ní oči.

„Ještě něco, můj pane?“

„Možná,“ pronesl nenuceně. Než se nadála, obešel stůl a sevřel ji do náruče. Když ji vroucími rty políbil na zátylek, málem ztratila dech.

„Jaxi,“ vyjekla. „Co to děláš?“

Nosem se jí otíral o krk a ramena. „Nemohu se nabažit své budoucí paní.“

Neušlo mu, jak Kellington ztuhla, a nálada jej rázem přešla. „Stále si té představě nepřišla na chuť.“

Konstatování, nikoliv otázka. Jejich oči se setkaly a Kellington užasla nad tím, jakým způsobem se mu v pravé duhovce rozlévá nádherný odstín zelené. Nedokázala se soustředit.

„K dosažení svých tužeb mi namluvíš cokoliv,“ odpověděla upřímně. „Řekla jsem ti, že si nepřeji, abys mne líbal, proto žádáš, abych se stala tvou chotí, a ty jsi se mnou mohl nakládat, jak se ti zlíbí.“

Svraštil čelo. „To si skutečně myslíš? Podle tebe ti mažu med kolem pusy, abych tě následně zneužil?“

Přikývla. Zdálo se, že je o tom vážně přesvědčená. Zaplavil jej vztek.

„Proboha, ženská, jsi mou zajatkyní. Mohu si s tebou dělat, co chci, a žádné svolení k tomu nepotřebuji.“

Polila ji červeň. „Nebudu tvou...“

„Děvkou,“ dořekl za ni a významně pokýval hlavou. „Já vím, slyšel jsem to nesčetněkrát. Moc mluvíš a moc přemýšlíš.“

Zamračila se. „Co po mně chceš? Odcizíš mému otci území, zabiješ jeho muže, popravíš děti, na nádvoří vystavíš odpornou armádu mrtvých, a přitom očekáváš, že s radostí přijmu tvou nabídku k sňatku?“

Pustil ji, otočil se na patě a vyrazil ke dveřím. Na poslední chvíli si to rozmyslel a prudce se obrátil.

„Mé jméno je Ajax de Velt.“ V hlase se mu odráželo podráždění, tón však zachovával klidný. „Jsem stále stejný, neměním se. Jsem velitelem nepřebožitelné armády již devět let a během té doby jsem si přivlastnil nespočet pevností. Všichni se mne obávají, včetně králů. Pokud ze mne nemá strach samotný Bůh, měl by mít. Kdybych našel cestu do nebe, podrobil bych si ho zrovna tak.“ Vykročil k ní a velkým prstem jí pohrozil před obličejem. „Můžeš si o mně myslet cokoliv, lady Kellington, v žádném případě mě však nemůžeš pokládat za lháře ani manipulátora. To jsou vlastnosti zbabělce a tím já rozhodně nejsem. Jestliže prohlásím, že si tě vezmu za ženu, tak to platí. Na má slova se můžeš spolehnout.“

Zvedla k němu zrak. V místnosti si dokázal podmanit každý kout. Jeho projevu však tentokrát chyběl hněv, čišela z něj jen frustrace, mrzutost, ba dokonce zoufalství. Pomalu mu začínala věřit.

Nepatrně zavrtěla hlavou. „Nemohu se za tebe provdat. Otec by k tomu nikdy nesvolil.“

„Je mým vězněm.“

„Takže jej popravíš, když nebude souhlasit?“ Vztekem zvýšila hlas. „Jsi snad šílený?“

„Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem... Nevím, co jsem tím myslel. Jak tě přesvědčím, že mé úmysly jsou upřímné?“

Nevěřila svým uším. Docházelo jí, že čeká na svolení, chtěl před ní očistit své úmysly. Nevycházela z údivu, stále se ještě nesrovnala s tím, že ji požádal o ruku. A vtom uviděla světlo na konci tunelu. Obětováním vlastní budoucnosti mohla zachránit Pelinom i svého otce.

„Propušt' otce,“ pravila a sledovala jeho reakci. „Přiveď jej zpět na Pelinom a navrať mu jeho funkci. A pro lásku boží nech nás pohřbí ty mrtvé z nádvoří.“

Pozorně naslouchal, načež se zamyslel. „Jestli to stačí k tomu, abych tě přesvědčil, stane se tak,“ promluvil tiše. „Pošlu pro tvého otce, ale funkci mu navrátím pouze v případě, že mi odpřisáhne věrnost.“

Tuhla jí krev v žilách. „To nikdy neudělá.“

„Pak jej nepropustím.“

„Řekl jsi, že propustíš.“

„Pouze v případě, že mi odpřisáhne věrnost.“

Nespouštěla z něj oči. Sledovala jeho výraz i řeč těla. Atmosféra v místnosti se změnila, najednou byla nesnesitelně vážná. Něco od ní žádal, ona se však nehodlala vzdát tak lehce.

„Víš, že by sis mne mohl vzít proti mé vůli, že ano? Dal jsi nejednou najevo, že jsem pouhou zajatkyň. Nepotřebuješ mé svolení. Proč jsi tak svolný k vyjednávání?“

„Protože chci, abys se sňatkem souhlasila. Nestojím o vynucené manželství.“

Chvíli si jej mlčky prohlížela, až nakonec zavrtěla hlavou a znovu usedla na stoličku. Ztracená v myšlenkách si pohrávala s pergamenem, a když znovu zvedla hlavu, Jax stál na druhé straně místnosti.

„Nevěřím, že vedeme tento rozhovor,“ vydechla zmateně. „Přede dvěma týdny jsi dobyl náš hrad. S klidným svědomím jsi povraždil muže, ženy

i děti, a nyní projevuješ ohleduplnost a zranitelnost? A jsi ochotný vyjednávat? Odkdy Jax de Velt o čemkoliv vyjednává?“

Odvrátil se od ní a pohledem klouzal od stolu k podlaze, až se nakonec zastavil u vysokého okna. Udělal k němu několik kroků a vyhlédl na nádvoří.

„Na to neumím odpovědět,“ zašeptal. „Vím jen, že sňatku nechci docílit rozkazem, přestože po něm velmi toužím. Za celý život jsem po ničem netoužil tolik jako po tobě.“

Jeho prohlášení ji ohromilo. Myslel to vážně, ona se však zmohla jen na jediné slovo.

„Proč?“

Pobaveně se ušklíbl a znovu se k ní přitočil. „Jak jsem řekl, na to neumím odpovědět. Jsi zvláštní. Vidím v tobě tolik krásy, klidu a odvahy, vlastností, jež v mém světě schází. Jsi jako kousek nebe spadlý na zem.“

Aniž by to zamýšlel, slova vzala Kellington za srdce. Zároveň však nezapomínala na to, že Jax byl především nelítostný zločinec, jenž měl na rukou lidskou krev.

„A já pocházím ze světa, kde panuje pokoj a mír,“ odporovala. „Co jsi způsobil Pelinomu... Jaxi, ty jsi mé nebe na zemi zničil. Zabil jsi mé přátele, mou rodinu... vše jsi zničil. Jak mohu trávit život s člověkem, jenž mne připravil o vše, co mi bylo tak drahé?“

Vzdálil se od okna a hluboce si povzdechl. Poté na prsou překřížil široké paže a bezděčně přenesl váhu z jedné nohy na druhou. „To je má přirozenost. Nic jiného pro mne není.“

„Já to vidím jinak. Jestliže se vezmeme, a netvrdím, že se tak stane, budeš součástí mého světa, nikoliv opačně. Tvůj svět je děsivý a ponurý. Takto já žít nechci.“

„Patří ke mně. Musíš se s tím smířit.“

„To tedy nemusím. Nehodlám žít v pekle.“

Odmíchl se. Poté došel ke stolu a vzal její ruce do dlaní. Prohlížel si drobné prsty, zkoumal něžné nehty a mozolnatými dlaněmi si vychutnával doteky jemné pokožky. Nato ruce pevně sevřel.

„Jsem ctížádostivý,“ pravil přísně. „Nevzdám se svých cílů ani kvůli tobě.“

„To jsem po tobě nikdy nežádala.“

Přesto měl ve tváři polekaný, dokonce ublížený výraz. Ženské prsty si přitiskl ke rtům.

„Co říct, abych tě přesvědčil?“

Jako kdyby se jí dotýkal spalující žár. Díky němu dokázala na vše zapomenout, vysával z ní zdravý rozum, dokud z ní nezbyla jen ochablá a nepřičetná schránka. Bez rozmyslu jej pohládila po tváři, což nikdy předtím neudělala. Slastí zavřel oči a oddal se hřejivě příjemnému pocitu.

„Doneslo se ke mně, že s nikým nemáš slitování, a bylo by snadné dát těmto zvěstem za pravdu,“ zopakovala slova, jež k němu pronesla v den, kdy se setkali poprvé. Překvapením oči otevřel a Kellington se neubránila úsměvu. „Já však věřím, že každý muž je schopen soucitu, můj pane, dokonce i ty. Věřím, že jsi v nitru dobrý. Pokud je to pravda, vezmu si tě, pokud nikoliv, musím odmítnout.“

„Co to znamená?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím. Jsem z tvé žádosti velmi rozpolcená.“

Znovu si povzdechl, snad proto, že neměl co říct. Líbal jí ruce až k zápěstí, načež ji přivinul k sobě a přísál se jí na ústa. Tentokrát se Kellington polibkům neubránila. Přijala je s vděčností.

Po chvíli se odtáhl a upřeně se jí zadíval do očí. „Skutečně bys změnila názor, kdybych tvého otce přivedl na Pelinom?“

Jeho lidská stránka ji velmi přitahovala. Netušila, že vůbec existuje. Byl známý jako bezcitný bojovník, vrah, nejobávanější rytíř v zemi. Nyní v něm však odkryla daleko cennější vlastnosti. Odhalil se před ní víc než před kýmkoliv jiným, a ona to moc dobře věděla.

„Přiveď jej domů a pohřbi naše muže,“ špitla. „A kromě toho otce požádej o mou ruku.“

„K tomu nikdy nesvolí.“

„Jestliže napraviš své hříchy, je možné, že ano. Je to velmi rozumný muž.“

„Nejsem zvyklý žádat o odpuštění, má paní.“

„Stačí, když odčiníš, co jsi napáchal.“

Opatrně ji pustil a zvažoval své možnosti. Kellington mu dala čas na rozmyšlenou a pak jej chytla za ruku. Nečekané gesto ho rozněžnilo. Uvědomil si, že by jí snesl modré z nebe.

„Prosím, Jaxi,“ zašeptala. „Pohřbi mrtvé a přiveď otce domů. Tím přece nic nezkažíš.“

Zaváhal. „Když si to přeješ.“

„Přeji.“ Usmála se a upřímně mu poděkovala.